

Ustanowienie

13 kwietnia 1991 roku Jan Paweł II erygował Diecezję Grodzieńską. Papież w Bulli "Qui Operam" zaznacza: "Na wieczną rzecz pamiątkę, tym staraniem, aby w Związku Państw Radzieckich był odnowiony Kościół Katolicki, rozważywszy duchowy pożytek wspólnoty katolików obrządku łacińskiego, mieszkających w okręgu grodzieńskim w Republice Białoruś, jako części Państw Federacji, wydajemy Pismo Apostolskie... mocą i władzą Naszą Apostolską decydujemy i zakładamy Diecezję Grodzieńską Łacińską, określoną granicami świeckimi okręgu zwanego obłast. Obłast, a właściwie diecezja, będzie sufraganią Archidiecezji Mińsko-mohylowskiej ze stolicą biskupią w miejscowości Grodno".†

Trudna droga do powstania biskupstwa w Grodnie

Pierwsze projekty utworzenia biskupstwa w Grodnie powstały już w dwudziestych latach. Przemawiała za tym również powszechnie przyjmowana w diecezjach Rzeczypospolitej zasada, że liczba biskupów katolickich nie może być mniejsza od liczby hierarchów prawosławnych. Od 1900 r. w Grodnie mieściła się siedziba biskupa prawosławnego, zaś nie było siedziby biskupa katolickiego. Dlatego podjęto pierwsze projekty dotyczące zatwierdzenia w Grodnie własnego biskupa. Mocniejsze, jednak, okazały się argumenty przemawiające za tym, aby nie dzielić terytorium Diecezji Wileńskiej, i tak już uszczuplonego na rzecz nowo powstałych Diecezji Podlaskiej i Pińskiej. Projekt erygowania diecezji w Grodnie odłożono na czas późniejszy.

Zamiary utworzenia diecezji w Grodnie odżyły w 30. latach XX stulecia. 5 września 1935 r. do arcybiskupa wileńskiego Romualda Jałbrzykowskiego wpłynęła prośba od prezydenta miasta

Grodna, członków Rady Powiatowej i Sejmiku Grodzieńskiego. Proszono, aby arcybiskup, jak najrychlej rozpoczął starania w Rzymie o powołanie do życia biskupstwa w Grodnie lub przynajmniej osadził w tym mieście biskupa pomocniczego. Niemałą rolę w powstaniu biskupstwa na mocy zawartego konkordatu z 1925 r. pomiędzy Polską a Stolicą Apostolską miała odegrać sprawa finansowania nowej struktury kościelnej. Wówczas brak etatu na utrzymanie biskupa w Grodnie przez Rząd Rzeczypospolitej sprawił, że Stolica Apostolska nie zatwierdziła w tym mieście biskupa.

Właściwym opiekunem sprawy powołania do życia nowej diecezji w Grodnie był arcybiskup Romuald Jałbrzykowski. Według zamierzeń arcybiskupa, z racji braku państwowej subwencji, w Grodnie mógłby rezydować biskup pomocniczy z Wilna. W ułożonym przez ks. abpa Jałbrzykowskiego projekcie utworzenia nowej diecezji, do Diecezji Grodzieńskiej weszłyby cztery powiaty z województwa białostockiego: grodzieński, wołkowyski, białostocki oraz z województwa nowogródzkiego - powiat słonimski.

Wymienione powiaty stanowiły zachodnią część terytorium Archidiecezji Wileńskiej.

W latach 1938 –1939 z budżetu państwa został wydzielony fundusz na utrzymanie nowej sufraganii kościelnej w Grodnie. Wybuch II wojny światowej i okupacja ziem Państwa Polskiego we wrześniu 1939 r. stanęły na przeszkodzie powołania do życia diecezji w Grodnie.

Zarząd

Wraz z Bullą o ustanowieniu Diecezji Grodzieńskiej przez Jana Pawła II została podpisana Bulla o wybraniu i ogłoszeniu "umiłowanego syna Aleksandra Kaszkiewicza, z kleru Archidiecezji Wileńskiej, proboszcza parafii Ducha Świętego w Wilnie, Biskupem Grodzieńskim Łacińskim". Katedrą Biskupa Diecezjalnego i "matką kościołów" diecezji, w którym naucza i wykonuje swoją posługę biskup, został kościół pw. św. Franciszka Ksawerego, znajdujący się w stolicy diecezji. Kościół katedralny, dawny kościół oo. Jezuitów (od 1773 r. należący do księży diecezjalnych), akurat przed erygowaniem Diecezji Grodzieńskiej, 17 marca 1991 r., został podniesiony do rangi Bazyliki Mniejszej.

Wpisany przez кс. Антоні Грэмза
10.11.2011 01:00

